

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **N. A.**, nar. X, evidenční číslo X, státní příslušnost Kyrgyzská republika, hlášen na adrese X, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2016, č. j. OAM-161/LE-BE02-P10-2014, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Uvedl, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) v souvislosti s §§ 12, 14 a §14a zákona o azylu, dále porušil ustanovení § 50 odst. 2,3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Uvedl, že v průběhu správního řízení namítal pronásledování své osoby na základě své sexuální orientace a příslušnosti k sexuální menšině v zemi původu, což jsou azylově relevantní důvody ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (příslušnost k určité sociální skupině). Jeho rodina ho zavrhlá poté, co se rozšířila informace o jeho soukromém životě. Z důvodu jeho sexuální orientace mu bylo vyhrožováno smrtí. Odmítá interpretaci jeho homosexuálního styku ze strany žalovaného jako „krátkodobého stavu zmatenosti, který již nepraktikuje.“ Za irelevantní považuje tvrzení žalovaného, že k porušování lidských práv vůči sexuálním minoritám v zemi jeho původu dochází jen vůči osobám, které reálně žijí odlišným životním stylem (návštěvy gay klubů, veřejné projevy a pod). Žalobcovo neveřejné přihlášení se k homosexualitě je opodstatněné jeho zkušenostmi a odporem společnosti. Z uvedeného však dle názoru žalobce nelze usuzovat, že již není příslušníkem sexuální minority a v zemi původu mu pronásledování nehrozí. Za klíčové považuje to, jak je společností v zemi svého původu vnímán. Žalobce namítá, že žalovaný v tomto směru neobstaral dostatečné podklady pro rozhodnutí. Nesouhlasí s interpretací žalovaného, že ho jako příslušníka homosexuální skupiny nikdy nepronásledovali. Za nezbytné považuje posouzení možného pronásledování a porušování lidských práv v případě návratu do země původu. Setrval na zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval.

Zopakoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z reakce rodiny a okolí v zemi původu s ohledem na jeho homosexuální vztah na území České republiky. Žalovaný uvedl, že po vyhodnocení informací od žalobce ohledně důvodů jeho odchodu ze země původu, jeho vzdělání, rodinných vazeb i dosavadnímu kontaktu se státními orgány země, nedospěl k závěru o reálně hrozícím nebezpečí vůči žalobci, které by bylo možno označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Na žalobce nelze s ohledem na jeho vlastní vyjádření přes odlišnou životní sexuální zkušenost pohlížet jako na homosexuála či bisexuála, nikdy neměl potíže se státními orgány z tohoto ani z jiných důvodů, měl a má možnost se do země bezpečně navrátit, může pobývat mimo svoji původní rodinu. Pokud tvrdí, že vztahy

s muži jsou pro něj minulostí, nelze na tomto základě reálně předpokládat nepřiměřené či diskriminační jednání státních orgánů, tak jak o tom hovoří doložené zprávy o situaci v zemi původu. Žalobce nikdy nebyl předmětem cíleného zájmu státních orgánů. Ač žalobce sám sebe označil v počátku řízení za gaye, tedy za příslušníka odlišné sexuální orientace a doložil informace z webových stránek organizace Human Rights Watch ohledně porušování práv vůči takovým osobám, během řízení následně upřesnil, že sám sebe de facto za osobu s odlišnou sexuální orientací nepovažuje. Podle žalovaného lze žalobce spíše označit za osobu s odlišnou sexuální zkušeností ve složitém osobním období, za nastalých okolností a psychickém rozpoložení. Byť žalovaný připustil, že by žalobci mohla být homosexuální orientace rodinnými příslušníky do budoucna přisuzována, nelze u něj toliko na základě této spekulace bez dalšího předjímat systematické a cílené pronásledování ze strany státních orgánů či dalších subjektů na území Kyrgyzské republiky v případě jeho návratu.

Žalovaný dále upozornil na to, že žalobce vědomě pobýval na území ČR po ukončení předchozího správního řízení (tj. ode dne 5. 4. 2006), nelegálně. Oprávnění k pobytu na území ČR nebo návrat do země nijak neřešil, po uplynutí platnosti cestovního pasu v roce 2008 neřešil ani tuto skutečnost, přičemž bezprostředně po ukončení prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany neměl žádné závažné důvody, které by mu bránily v návratu do země původu. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal až v Zařízení pro zajištění cizinců v roce 2014 ve snaze vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Žalovaný připomněl, že žalobce opustil svou vlast z důvodu vztahových potíží s manželkou a ve snaze vyhnout se vymahačům dluhů, přičemž dluh již během pobytu na území ČR splatil. Žalovaný proto nedospěl k závěru, že by se měl žalobce stát v případě svého návratu do vlasti zájmovou osobou státních orgánů nebo že by nebyl schopen realizovat svůj další život mimo svoje původní příbuzenské vztahy, pokud nebude vůle o jejich narovnání. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V přezkumném řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

Dne 27. 3. 2003 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR z důvodu obav z vymahačů jeho dluhu v zemi původu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 12. 2003 mu nebyla mezinárodní ochrana udělena. Krajský soud v Ostravě jeho žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 16. 12. 2004 a Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 13. 1. 2006.

Dne 29. 7. 2014 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 7. 8. 2014 s ním byl proveden pohovor. Žalobce uvedl, že je kazašské národnosti, vyznává islám, má

vysokoškolské vzdělání, je rozvedený. Z vlasti odcestoval dne 25. 6. 2003 (letecky, na platný pas a turistické vízum) kvůli problémům s vymahači dluhů, na zaplacení dluhu neměl peníze. V roce 2003 v ČR poprvé neúspěšně požádal o mezinárodní ochranu. Po skončení prvního azylového řízení žil na území ČR bez platného povolení k pobytu a rovněž bez platných dokladů, pracoval na stavbě. Uvedl, že o mezinárodní ochranu se rozhodl požádat poté, co ho zadržela policie při krádeži v obchodě Albert. Připustil, že v ČR měl problémy kvůli nelegálnímu pobytu (v roce 2011 dostal rozhodnutí o správním vyhoštění a výjezdní vízum, stejně tak i v roce 2012). V roce 2012 se obrátil na jednoho muže, který mu slíbil za úplatek obstarat doklady, dokonce zaplatil zálohu, ale dotyčný člověk se již neozval. K důvodům podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jeho dluhy jsou již vyřešené a dřívější potíže s tím spojené nejsou aktuální. O mezinárodní ochranu žádá proto, že změnil svoji sexuální orientaci, stal se gayem. Asi v roce 2006 se v opilosti intimně sblížil s mužem slovenské národnosti, se kterým více než rok udržoval blízký vztah. Informace o jeho soukromém životě se dozvěděli jeho rodinní příslušníci v zemi původu (od jeho kamarádky, které se svěřil), kteří s ním již čtyři roky nemluví. Vyhrožovali mu smrtí. V případě návratu se obává negativních reakcí, ostudy a ponížení, rodina ho zavrhla. V zemi svého původu neměl žádné potíže se státními orgány. V rámci doplnění důkazů žalobce doložil informace z webových stránek organizace Human Rights Watch z roku 2008 a 2014 (v anglickém jazyce) o porušování práv sexuálních menšin v Kyrgyzstánu ze strany státních složek i diskriminaci ze strany obyvatelstva. Dále upozornil na negativní legislativní vývoj v zemi svého původu týkající se sexuálních menšin, konkrétně se jedná o návrhy zákonů, které kriminalizují propagandu tzv. „netradičních sexuálních vztahů“.

Při doplňujícím pohovoru dne 28. 1. 2015 žalobce uvedl, že dluh, který měl ve vlasti, splatil asi v roce 2006 nebo 2007 z peněz, které si v ČR vydělal. Dále uvedl, že v roce 2006 se s manželkou na dálku rozvedl. V roce 2008 se mu rozpadl vztah se slovenským přítelem, poté měl asi půlroční kamarádský vztah (nikoli partnerský) s jedním Ukrajincem. Aktuálně žádný blízký vztah nemá. Vysvětlil rovněž, že výše popsany vztah s mužem navázal v době svého špatného psychického stavu a v opilosti. Uvedený vztah dle sdělení žalobce fungoval jen pod vlivem alkoholu, ve střízlivém stavu nikoliv. Nyní již nechce s žádným mužem nic mít. Rodina v Kyrgyzstánu se od jeho kamarádky dozvěděla o jeho homosexuálním vztahu, nechtějí, aby se vracel do vlasti, nechtějí s ním mluvit. V případě návratu se obává reakce rodiny a okolí. Současně připustil, že by mohl žít samostatně, ale neví, co by v Kyrgyzstánu dělal, zda by našel nějakou práci.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzské republice, citované na straně 3 napadeného rozhodnutí. Jedná se o zprávy MZ USA, MZV ČR z roku 2014 a 2015, Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014 a Freedom House 2015 ze dne 28. 1. 2015, příslušné pasáže zaměřené na problematiku sexuálních menšin v Kyrgyzské republice (doložené i žalobcem) žalovaný v rozhodnutí stručně popsal. Žalovaný zohlednil i předchozí řízení žalobce o udělení mezinárodní ochrany, z cizineckého informačního systému měl informace o správním vyhoštění žalobce i rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění a tedy výpovědi žalobce učiněné v rámci těchto řízení. Žalobce při možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit (§ 36 odst. 3

správního řádu) nežádal bližší seznámení s jejich obsahem, neuplatnil žádné výhrady, doplnění podkladů nenavrl.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí lze konstatovat, že žalovaný se naplněním těchto azylových důvodů zabýval velmi podrobně a vyčerpávajícím způsobem. Předně krajský soud zkoumal, zda by žalobce mohl být vystaven pronásledování pro některý z taxativně stanovených důvodů ve smyslu § 12 písm. a) nebo písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalobce ani netvrdil, že by mu diskriminace mohla hrozit z jakéhokoli jiného důvodu, než pro tvrzenou homosexualitu, krajský soud zkoumal pouze existenci odůvodněné obavy z pronásledování v tomto směru. Přestože homosexuální orientaci lze považovat za příslušnost k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, jak ostatně uvedl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), bylo nutno především posoudit, zda se v případě žalobce jedná o důvodnou obavu z pronásledování zákonem předvídaným způsobem. Krajský soud po vyhodnocení výpovědí žalobce v průběhu správního řízení ohledně změny jeho sexuální orientace, ke které mělo dojít někdy v roce 2006, tj. v době, kdy bylo pravomocně rozhodnuto Nejvyšším správním soudem o nedůvodnosti jeho azylové žádosti, přisvědčil závěru žalovaného v tom smyslu, že žalobce v určité fázi svého života, kdy se mu rozpadlo manželství, neuspěl se svou azylovou žádostí, byl nespokojený s dosavadním způsobem svého života, se sblížil s mužem a zkusil partnerské soužití s osobou stejného pohlaví. Z výpovědí žalobce je nepochybné, že k navázání homosexuálního vztahu došlo v opilosti, tento vztah fungoval jen pod vlivem alkoholu, neboť jak žalobce sám vypověděl, bylo mu ze vztahu s mužem špatně, ve stavu střízlivosti to nefungovalo a on sám měl z uvedeného vztahu rozporuplné pocity. K dotazu žalovaného při pohovoru dne 28. 1. 2015, jakým způsobem se aktuálně projevuje v každodenním životním stylu žalobce skutečnost, že změnil svoji sexuální orientaci, žalobce uvedl: „*Nijak, dívám se každý den do večera na televizi, čtu knihy, noviny, a to jen proto, abych na sebe zapomněl, je mi z toho špatně... nyní už nechci s žádným mužem nic mít.*“ Lze konstatovat, že v případě žalobce se nejedná o homosexualitu, kterou by musel po celou dobu svého života tajit, a to

nejen v minulosti, ale i do budoucna a v důsledku této své odlišnosti by mohl být terčem diskriminace ze strany kyrgyzské společnosti a státních orgánů, tak jak o nepříznivé situaci sexuálních menšin vypovídají zprávy ze země původu žalobce včetně těch, které doložil žalobce. Skutečnost, že k porušování lidských práv u osob s odlišnou sexuální orientací v Kyrgyzské republice dochází, žalovaný na základě opatřených zpráv nijak nezastírá a nezpochybňuje. Jestliže však žalobce není homosexuál, což lze seznat z jeho pozdějších výpovědí (vztah fungoval jen pod vlivem alkoholu, se žádným mužem již nic mít nechce), tedy nevyskytují-li se u něj žádné vnější projevy homosexuality, je jím tvrzená obava z pronásledování pro případ jeho návratu do země původu nedůvodná. Obavy z reakce rodiny (případné slovní výhrůžky, odsouzení či zavržení), byť se jedná o záležitost osobně citlivou, nelze vyhodnotit jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu výše uvedeném. V neposlední řadě je nutné připomenout též znění ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu týkající se možnosti bezpečného vnitřního přesídlení. Žalovaný dle názoru zdejšího soudu zcela správně připomněl, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že by se mohl do vlasti vrátit a žít samostatně, tedy na jiném místě a mimo dosah původní rodiny, která se o jeho vztahu s mužem dozvěděla. Nelze se proto oprávněně domnívat, že by žalobce byl v jiné části své vlasti zcela cizími lidmi ihned označen za homosexuála a hrozilo by mu pronásledování či jiné diskriminační chování. Po individuálním posouzení azylového příběhu žalobce v kontextu s podkladovými zprávami, byť hovoří o porušování lidských práv u osob s odlišnou sexuální orientací, soud nedospěl k závěru, že uvedenému jednání by byl vystaven právě žalobce, z jehož reálného životního stylu (viz výpověď výše) nelze ani usuzovat, že náleží ke skupině osob s odlišnou sexuální orientací.

Obavu žalobce, že by v případě návratu do vlasti nenašel pracovní uplatnění, rovněž nelze shledat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ekonomické potíže nejsou relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (viz. např. rozsudky ze dne 31.10. 2003, č. j. 4Azs 23/2003-65, ze dne 30. 6. 2004, č.j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č.j. 4 Azs 333/ 2004-69). Institut azylu není a nikdy nebyl nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jeho představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo nehumánní azyl neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60).

Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až po několikaletém nelegálním pobytu v ČR a poté, co byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění na základě opakovaného maření uloženého trestu správního vyhoštění a hrozil mu nucený návrat do země původu. Přestože žalobce tvrdí, že ke změně jeho sexuální orientace došlo již v roce 2006, s tímto důvodem své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany přichází až v roce 2014 v době svého zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců, když mělo být realizováno jeho správní vyhoštění. I v tom lze spatřovat účelovost jednání žalobce. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004, v němž je

uvedeno: „*Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.*“ Soud přisvědčuje učiněnému závěru žalovaného, že jediným důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce o legalizaci pobytu, kterou však nelze podřadit pod výše uvedené taxativně vymezené důvody pro udělení azylu dle § 12 cit. zákona. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69 či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). V rozsudku ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004, Nejvyšší správní soud uvedl, že *azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje.*“

Krajský soud uzavírá, že žalovaný na základě provedeného dokazování dospěl zcela správně k závěru, že se v případě žalobce nejednalo o pronásledování ve smyslu výše zmíněných zákonných ustanovení, a proto nebyl dán důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Žalobce k těmto výrokům rozhodnutí neuplatnil žádné konkrétní žalobní námitky.

Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo

nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Výrok o neudělení doplňkové ochrany dle § 14b cit. zákona žalobce nenapadl.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodu a doby podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí (opětovně zaměřené na postavení osob s odlišnou sexuální orientací) soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští ustálená judikatura NSS, z níž plyne, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013-29).

Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí (§ 50 správního řádu) a důkazů potřebných ke zjištění stavu věci (§ 52 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. prosinec 2017

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.